



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Marie Turkové a JUDr. Jaroslava Vlašína v právní věci žalobce: **S. F.**, zast. JUDr. Ivo Horákem, Ph.D., advokátem, se sídlem v Praze 4 – Braník, Bezová 1658, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem v Praze 7, Nad Štolou 3, poštovní schránka 21/OAM, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 22. 6. 2005, č. j. 30 Az 322/2003 - 25, a o návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Odměna zástupci stěžovatele JUDr. Ivo Horákovi, Ph.D., advokátovi, se sídlem v Praze 4 – Braník, Bezová 1658, **s e s t a n o v í** ve výši 2150 Kč a bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30-ti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 3. 9. 2003, č. j. OAM-34/LE-11-VL02-2003, rozhodl žalovaný tak, že azyl podle § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), se neuděluje, a že se na žalobce nevztahuje překážka vycestování ve smyslu § 91 zákona o azylu. Žalovaný své rozhodnutí opřel o zjištění, že důvodem žádosti žalobce o udělení azylu byly potíže se soukromými osobami, jež po něm neoprávněně požadovaly finanční prostředky, a přání žalobce nadále setrvat na území ČR.

Žalobce napadl citované rozhodnutí včas podanou žalobou, ve které žalovanému vytkl porušení § 3 odst. 3, § 3 odst. 4, § 32 odst. 1, zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (správní řád), a § 12 a § 91 zákona o azylu, přičemž pokud jde o skutkové důvody, žalobce poukázal na svoji žádost o udělení azylu v České republice, protokol o pohovoru, který s ním byl proveden, a ostatní spisový materiál, který se vztahuje k jeho žádosti o udělení azylu. Podle žalobce tím, že mu žalovaný azyl podle ustanovení § 12 a § 14 zákona o azylu neudělil a ani na něj nevztáhl překážku vycestování ve smyslu § 91 zákona o azylu, jeho žádost o azyl posoudil nesprávně a v důsledku toho je napadené rozhodnutí vadné.

Krajský soud v Hradci Králové rozsudkem ze dne 22. 6. 2005, č. j. 30 Az 322/2003 - 25, žalobu proti výše uvedenému rozhodnutí žalovaného zamítl. Podle jeho názoru žalovaný postupoval správně a v souladu s ustanovením § 12 zákona o azylu, když azyl žalobci neudělil, neboť důvody, které uvedl, nelze podřadit pod žádný z relevantních důvodů pro udělení azylu ve smyslu § 12 zákona o azylu, resp. žalobce v žádosti o udělení azylu ani v pohovoru neuvedl skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, ve smyslu § 12 zákona o azylu. K možnosti udělení azylu ve smyslu § 14 zákona o azylu krajský soud uvedl, že rozhodnutí správního orgánu, v němž bylo použito správního uvážení, může soud přezkoumat jen po formální stránce a po věcné stránce pouze v tom směru, zda správní orgán nepřekročil meze stanovené zákonem. Rozhodnutí žalovaného o neudělení humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu je tak v souladu se zákonem. Žalovaný měl dostatek podkladů pro rozhodnutí ve smyslu § 14 zákona o azylu a posoudil neudělení azylu podle tohoto ustanovení v mezích stanovených zákonem. Podle názoru krajského soudu žalovaný postupoval v souladu i s ustanovením § 91 odst. 1 zákona o azylu, když v případě žalobce neshledal existenci překážek vycestování, neboť z informací o zemi původu a z údajů uváděných žalobcem nebylo možno učinit závěr, že by náležel k osobám ohroženým skutečnostmi zakládajícími překážky vycestování ve smyslu § 91 zákona o azylu. Krajský soud konečně neshledal, že by napadené rozhodnutí trpělo takovými vadami, které by vyvolaly jeho nicotnost ve smyslu § 76 odst. 2 s. ř. s., k níž soud přihlíží a vysloví ji i bez návrhu, a proto žalobní námitky přezkoumal pouze v mezích žalobních bodů podle § 75 odst. 2 s. ř. s. a následně uzavřel, že žalovaný zjistil dostatečně skutkový stav pro posouzení podmínek pro udělení azylu žalobci, napadené rozhodnutí je v souladu se zákonem; neshledal ani vady správního řízení. Uzavřel, že důvody žalobce nelze podřadit pod žádný z taxativně uvedených důvodů v § 12 zákona o azylu. Podle krajského soudu žalobce podal žádost o udělení azylu účelově proto, aby si na území České republiky legalizoval pobyt po dobu, co byl odsouzen k trestu vyhoštění a umístěn ve vyhošťovací vazbě. Vzhledem k tomu, že žalobce neuvedl relevantní důvody ke zrušení rozhodnutí žalovaného, krajský soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

Proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) včas kasační stížnost, a to z důvodů uvedených v § 102 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Stěžovatel především namítá, že správní orgán nezjistil přesně a úplně skutkový stav věci před vydáním rozhodnutí, čímž porušil ustanovení § 3 odst. 4, § 32 odst. 1 a § 46 správního řádu, a v důsledku toho i nesprávně právně posoudil žádost o azyl; důkazy, které si správní orgán opatřil pro rozhodnutí, nebyly úplné, došlo opětovně k porušení ustanovení § 32 odst. 1 a dále § 34 odst. 1 správního řádu, nemohl tedy správně usuzovat na skutkové a právní otázky,

kteřé pro své rozhodnutí potřebuje zodpovědět; rozhodnutí nevyplývá ze zjištěných podkladů, tj. není zde logická vazba mezi rozhodnutím a podkladem pro ně. Stěžovatel poukazuje na to, že v zemi jeho původu je ohrožen na životě a nemá se kam obrátit o pomoc, protože stát takové poměry trpí a podporuje. Stěžovatel se dovolává aplikace humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu a odvolává se na čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a svobod, že „nikdo nesmí být mučen nebo podrobován nelidskému či ponižujícímu zacházení nebo trestu“. V této souvislosti stěžovatel poukazuje na rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ve věci Cruz Varas z roku 1991, A - 201, 69 - 70, a rozsudek ve věci Vilvarajah z roku 1991, A - 215, 3 (vyhoštění) a zdůrazňuje, že není možné se obrátit na policii v zemi, protože nelze po nikom požadovat, aby se sám a dobrovolně vystavoval perzekuci, aby mohl lépe prokázat své obavy z pronásledování. Stěžovatel se dále dovolává názoru uvedeného v Příručce postupů a kritérií pro určování právního postavení uprchlíků, vydané Vysokým komisařem v lednu 1992 v Ženevě, kde je v čl. 53 uvedeno: „Může se stát, že žadatel byl podroben různým opatřením, která sama o sobě ještě nepředstavují pronásledování (např. různým formám diskriminace), ale jsou v některých případech spojena s dalšími zápornými faktory (např. obecné ovzduší nejistoty v zemi původu). V těchto situacích mohou různé se uplatňující aspekty ve svém součtu vyvolat určitý efekt, který může logicky opravňovat k tvrzení o opodstatněnosti pronásledování na kumulativním základě.“ Vzhledem k uvedenému se proto stěžovatel obrací na Nejvyšší správní soud v Brně a navrhuje, aby tento přiznal odkladný účinek vykonatelnosti napadeného rozsudku a dále rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové zrušil a věc mu vrátil k dalšímu projednání.

Ve vyjádření ke kasační stížnosti žalovaný popírá oprávněnost podané kasační stížnosti, neboť se domnívá, že jak jeho rozhodnutí ve věci azylu ve všech částech výroku, tak i rozsudek soudu, byly vydány v souladu s právními předpisy. I pro řízení o kasační stížnosti žalovaný odkazuje na správní spis, zejména na vlastní podání a výpovědi, které stěžovatel učinil během správního řízení, a na vydané rozhodnutí. Soud neshledal v závěrech a postupu žalovaného nezákonnost ani vady řízení. Žalovaný poukazuje na to, že stěžovatel své žalobní námitky týkající se § 3 odst. 4, § 32 odst. 1, § 34 odst. 1 a § 46 správního řádu ve vztahu ke svým důvodům pro podání žádosti o udělení azylu nikterak nekonkretizoval ani nepodložil argumenty. Stěžovatel se odvolává i na čl. 53 Příručky postupů a kritérií pro určování právního postavení uprchlíků, ale nikterak neprokazuje souvislost s jeho důvody pro podání žádosti o azyl, tj. s problémy se soukromými osobami, které od něj požadovaly peníze. Žalovaný dále k stěžovatelově námitce, že správní orgán mu mohl udělit azyl z humanitárních důvodů podle § 14 zákona o azylu, což je dááno do souvislosti s čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a svobod a rozsudky Evropského soudu pro lidská práva, uvádí, že podle ustanovení § 109 odst. 4 s. ř. s. k těmto skutečnostem uvedeným až v kasační stížnosti Nejvyšší správní soud nepřihlíží. Pro žalovaného je podání kasační stížnosti stěžovatelem s návrhem na odkladný účinek stejně účelovým úkonem, jako bylo i jeho podání žádosti o azyl a žaloby k soudu. Stěžovatel si podle žalovaného chtěl těmito svými podáními legalizovat pobyt na území ČR. Žalovaný proto navrhuje zamítnutí kasační stížnosti pro nedůvodnost a nepřiznání odkladného účinku.

V posléze zaslaných doplnění kasační stížnosti stěžovatel navrhuje doplnění dokazování výsledkem svědkyně L. K., u níž stěžovatel bydlí, dopisy zasílanými stěžovateli z vlasti jeho rodiči a příbuznými a články o situaci v Moldávii. Na základě těchto skutečností stěžovatel navrhuje prokázat, že jej v místě jeho bydliště skutečně pronásleduje mafie, kterou

je ohrožen na životě, což má podle stěžovatele vliv na posouzení jeho žádosti o azyl ve smyslu § 12 písm. b), popř. § 91 zákona o azylu.

Nejvyšší správní soud nejprve vážil nezbytnost rozhodnutí o žádosti o odkladný účinek kasační stížnosti. Dospěl k závěru, že o ní není třeba rozhodovat tam, kde je žadatel chráněn před důsledky rozsudku krajského soudu režimem pobytu za účelem strpění podle § 78b odst. 1, 2 zákona o azylu (cizinec má nárok na udělení víza za účelem strpění pobytu, mj. pokud žádost doloží dokladem o podání kasační stížnosti proti rozhodnutí soudu o žalobě proti rozhodnutí ministerstva ve věci azylu a návrhu na přiznání odkladného účinku – takové vízum opravňuje cizince k pobytu na území po dobu platnosti víza, která je 365 dnů; na žádost cizince odbor cizinecké a pohraniční policie platnost víza prodlouží, a to i opakovaně) – ze zákona platnost uvedeného víza zaniká právní mocí rozhodnutí o kasační stížnosti. Pozitivní rozhodnutí o žádosti o odkladný účinek by tedy nemělo z hlediska ochrany stěžovatele žádný význam, negativní by před rozhodnutím o kasační stížnosti bránilo řádnému soudnímu řízení. Při rozhodnutí o kasační stížnosti pak je rozhodnutí o odkladném účinku nadbytečné, neboť obecně může přiznání odkladného účinku kasační stížnosti přinést ochranu jen do doby rozhodnutí o této stížnosti.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s ustanovením § 109 odst. 2 a 3 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), vázán rozsahem a důvody, které stěžovatel uplatnil ve své kasační stížnosti, a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Ačkoli stěžovatel výslovně neuvedl, který z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 s. ř. s. je v kasační stížnosti tvrzen, z obsahu této stížnosti vyplývá, že jde o důvody uvedené v § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s.

Podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. Nesprávné právní posouzení spočívá buď v tom, že na správně zjištěný skutkový stav je aplikován nesprávný právní názor, popř. je sice aplikován správný právní názor, ale tento je nesprávně vyložen.

Podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit; za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost.

Ze správního spisu Nejvyšší správní soud zjistil, že stěžovatel podal dne 7. 1. 2003 žádost o udělení azylu, v níž uvedl, že v červenci 1999 odjel z Moldávie do zahraničí si vydělat peníze na živobytí. Dne 19. 11. 2002 byl Obvodním soudem pro Prahu 5 odsouzen k pětiletému trestu vyhoštění a umístěn ve vazební věznici v P. – R.. O udělení azylu v České republice (dále též jen „ČR“) žádá, poněvadž mu mafie v Moldavsku hrozí zabitím. Tytéž důvody potvrdil i v ručně psaném prohlášení k žádosti o udělení azylu. Do protokolu

o pohovoru k žádosti o udělení azylu na území ČR pak stěžovatel sdělil, že koncem léta roku 1997 se vrátil domů ze svého prvního pobytu v ČR s vydělanými penězi a slušně oblečen. Poté jej navštívil známý se slovy: „Když jsi takový frajer, musíš platit měsíčně 100 USD, abys byl v bezpečí.“ Po třech měsících přišel znovu společně se dvěma dalšími muži a opět požadoval peníze. Stěžovatel jejich žádost odmítl akceptovat, na což mu sdělili, že pokud nezaplatí, jeho situace se zhorší. Potřetí zmíněné osoby stěžovatele navštívily na jaře roku 1998, tentokrát již ozbrojeni, a znovu požadovali peníze. Z obav o svůj život v červenci následujícího roku opustil Moldavsko. Z telefonického rozhovoru s matkou v roce 2000 se dozvěděl, že zmíněné osoby vyhrožovaly jeho rodině i po jeho odjezdu. Své problémy v souvislosti s výhrůzkami ve vlasti neřešil žádným způsobem. O pomoc se neobrátil na žádný státní orgán, neboť se domníval, že by se jeho situace tímto krokem ještě zhoršila. Poněvadž neměl kam jít, neuvažoval ani o přestěhování do jiné oblasti Moldavska. Ze země původu vycestoval na základě platného cestovního dokladu a „voucheru“. Jelikož ČR navštívil již dříve jako turista a líbí se mu zde, tato země byla od počátku cílem jeho cesty. Po příjezdu žil na ubytovně v Praze a pracoval u stavební firmy. Na území ČR se zdržoval nezákonně pouze s moldavským cestovním pasem, za což byl dne 18. 11. 2002 při kontrole příslušníky cizinecké policie zadržen a následně předán do věznice v Praze – Ruzyni, kde podal žádost o udělení azylu. Dodal, že by chtěl v ČR zůstat. Ihned po příjezdu do ČR do azylového řízení nevstoupil, poněvadž o této možnosti nevěděl. V závěru pohovoru stěžovatel sdělil, že kromě uvedeného neměl ve vlasti žádné potíže. V případě návratu se však obává o život.

Podle ustanovení § 12 se azyl cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení azylu zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště. Podle ustanovení § 14 téhož zákona jestliže v řízení o udělení azylu nebude zjištěn důvod pro udělení azylu podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu.

Na základě zjištěného skutkového stavu věci Nejvyšší správní soud konstatuje, že Krajský soud v Hradci Králové řádně přezkoumal rozhodnutí žalovaného v rámci stěžovatelem uplatněných žalobních námitek a své závěry odpovídajícím způsobem odůvodnil. I Nejvyšší správní soud má za prokázané, že stěžovatelovy důvody, pro které žádá o azyl na území ČR, nelze podřadit pod taxativní výčet důvodů uvedených v ustanovení § 12 písm. a) a b) zákona o azylu. Jak již bylo vícekrát judikováno zdejším soudem, žádost o azyl, jejímž jedinými důvody jsou pouze potíže se soukromými osobami v domovském státě je podle § 12, § 13 odst. 1 a 2 a § 14 zákona o azylu zřejmě bezdůvodná. Ohrožení žadatelů o azyl, které vyplývá z možné násilné činnosti soukromých osob, není relevantním důvodem pro udělení azylu, neboť není pronásledováním ve smyslu § 12 zákona o azylu. Za pronásledování by mohlo být v souvislostech tvrzených stěžovatelem pokládáno leda odmítnutí veřejné moci poskytnout ochranu před prokázaným ohrožením, pokud by toto odmítnutí mělo typicky povahu šikany ze strany veřejné moci pro některý z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu. Tak tomu však v souzené věci nebylo, neboť stěžovatel se ani nepokusil pomoc u státních orgánů Moldávie hledat a svoji situaci se rozhodl řešit odjezdem do České republiky. Nelze připustit, aby byl azyl přiznáván z důvodů nezákonné činnosti soukromých osob, s jejichž projevy se lze setkat i v zemích s vyspělým demokratickým zřízením. Pokud by bylo toto připuštěno, institut azylu

jako výjimečného prostředku ochrany osob, jimž je upírána ochrana státem původu, by šlo nad rámec účelu, pro který Česká republika zákon tohoto typu přijal.

Nejvyšší správní soud je dále toho názoru, že stěžovatelův odkaz na články Příručky postupů a kritérií pro určování právního postavení uprchlíků je zcela obecný a bez uvedení souvislosti k případu stěžovatele. Lze jistě souhlasit, že kumulativní působení různých opatření, která sama o sobě neznamenalí pronásledování, ale jsou spojena s dalšími zápornými faktory, je třeba posuzovat jako relevantní důvod k udělení azylu. Takový souběh však v posuzovaném případě ze spisu nevyplývá a nebyl ani stěžovatelem tvrzen či prokazován.

K stěžovatelově žádosti, aby byly v řízení o kasační stížnosti provedeny stěžovatelem navržené důkazy, jež by měly prokázat, že jej v místě jeho bydliště skutečně pronásleduje mafie, kterou je ohrožen na životě, Nejvyšší správní soud uvádí, že základní otázkou, kterou se zdejší soud zabýval, nebylo to, zda stěžovatel skutečně je či není ohrožen v Moldávii ze strany kriminálních struktur, ale zda toto ohrožení se týká důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu, popř. zda zakládá překážku vycestování ve smyslu § 91 téhož zákona. Vzhledem k tomu, že v Moldávii existují funkční mechanismy, prostřednictvím nichž se lze domáhat pomoci v případě, že dojde k ohrožení či omezení základních lidských práv a svobod, pronásledování „mafii“, kdy stěžovatel se o vyhledání pomoci ani nepokusil, nezakládá právo na udělení azylu v ČR. Z tohoto důvodu považuje Nejvyšší správní soud doplňování dokazování za nadbytečné, neboť je zjevné, že by nepřineslo žádné nové skutečnosti rozhodné po posouzení věci.

Ohledně závěrů učiněných shora lze rovněž poukázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 8. 2003, č. j. 4 Azs 7/2003 - 60, který koresponduje svým právním postojem i skutkovým základem se souzenou věcí, když bylo judikováno, že *„žádost o azyl, jejímiž jedinými důvody jsou toliko potíže se soukromými osobami (s tzv. mafií) v domovském státě je podle § 12, § 13 odst. 1 a 2 a § 14 zákona o azylu zřejmě bezdůvodná, a to tím spíše, pokud žadatel podal žádost o azyl až po delším pobytu v České republice a po policejní kontrole, což svědčí tomu, že důvodem žádosti nebyly problémy žalobce se státními orgány domovského státu, ale toliko snaha o legalizaci pobytu v České republice. Na žadatele se v tomto případě nevztahuje ani překážka vycestování ve smyslu § 91 zákona o azylu.“*

Domáhá-li se stěžovatel toho, že v jeho případě byly dány podmínky pro udělení azylu z humanitárních důvodů, pak Nejvyšší správní soud uvádí, že posuzování podmínek pro udělení azylu z tzv. humanitárních důvodů podle § 14 zákona o azylu spadá do diskreční pravomoci žalovaného a jeho smyslem je možnost daná správnímu orgánu zareagovat jak na případy předvídatelné v době přijímání zákona o azylu jako obvyklé důvody udělování humanitárního azylu (např. u osob zvláště těžce postižených či nemocných, u osob přicházejících z oblastí postižených humanitární katastrofou, ať už způsobenou lidskými či přírodními faktory), tak i na situace, jež předvídané či předvídatelné nebyly. Míra volnosti této jeho reakce je pak omezena pouze zákazem libovůle, vyplývajícím pro orgány veřejné moci z ústavně zakotvených náležitostí demokratického a právního státu (obdobně viz. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2004, č. j. 2 Azs 8/2004 - 55). S ohledem na skutečnosti, které stěžovatel uvedl v průběhu správního řízení, je zřejmé, že žalovaný vyhodnotil podmínky v souladu s hledisky, které je oprávněn Nejvyšší správní soud při přezkumu zohledňovat.

Nejvyšší správní soud rovněž neshledal žádná pochybení procesní povahy, pro něž by bylo třeba rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové rušit. Nebylo zjištěno, že by skutková podstata, z níž žalovaný v napadeném rozhodnutí vycházel, neměla oporu ve spisech, nebo s nimi byla v rozporu. Naopak je zdejší soud toho názoru, že žalovaný vycházel zejména ze skutečností, které sdělil sám stěžovatel. Nebylo dále shledáno, že by při zjišťování skutkové podstaty byl žalovaným porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem, a že by tato skutečnost mohla ovlivnit zákonnost rozhodnutí. Správní orgán musí umožnit žadateli o azyl sdělit v řízení všechny okolnosti, které považuje pro udělení azylu za významné, avšak není jeho úkolem předestírat důvody, pro které je azyl obvykle poskytován (obdobně viz rozsudek Nejvyššího správního soudu 25. 11. 2003, č. j. 5 Azs 26/2003 - 57). Tímto způsobem žalovaný v případě stěžovatele postupoval, přičemž ze spisu není patrné, a stěžovatel to ani netvrdí, že by byla jakýmkoliv způsobem v průběhu řízení o udělení azylu omezován při sdělení důvodů, pro něž o azyl žádá.

K žádosti stěžovatele, aby mu byl ve věci ustanoven tlumočník, Nejvyšší správní soud sděluje, že v dané věci vycházel zdejší soud, na základě § 64 s. ř. s., z ustanovení § 18 odst. 2 občanského soudního řádu, podle kterého účastníku, jehož mateřštinou je jiný než český jazyk, soud ustanoví tlumočníka, jakmile taková potřeba vyjde v řízení najevo. V průběhu řízení však taková potřeba najevo nevzešla. Stěžovatel podal kasační stížnost v češtině a dokázal na výzvy a poučení krajského i Nejvyššího správního soudu včas a řádně zareagovat. Otázka ustanovení tlumočníka by se tak nepochybně stala aktuální až v případě ústního jednání, které však zdejší soud s ohledem na ustanovení § 109 odst. 1 s. ř. s., tj. pro zjevnou nadbytečnost takového procesního úkonu, nenařídil. O žádosti stěžovatele, aby byl osvobozen od soudních poplatků, Nejvyšší správní soud vůbec nerozhodoval, neboť podle § 11 odst. 2 písm. ch) zákona č. 544/1991 Sb., o soudních poplatcích, jsou cizinci v řízení o přiznání statutu uprchlíka (dnes o přiznání azylu) od soudních poplatků osvobozeni.

V návaznosti na uvedené proto Nejvyšší správní soud uzavírá, že není dán žádný z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s., pro které by bylo třeba napadené rozhodnutí Krajského soudu v Hradci Králové zrušit, neboť se nejedná o rozhodnutí nezákonné z důvodu nesprávného posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení, a rovněž zdejší soud neshledal žádnou vadu řízení, jež by spočívala v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit, přičemž rozhodnutí správního orgánu není nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost. Proto Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná a v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. ji zamítl.

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl soud podle ustanovení § 60 odst. 1 věty první s. ř. s., neboť neúspěšnému žalobci náhrada nákladů řízení nepřísluší a žalovanému v souvislosti s řízením o kasační stížnosti žalobce žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

Odměna zástupci stěžovatele, JUDr. Ivo Horákovi, Ph.D., který byl ustanoven stěžovateli k jeho žádosti usnesením Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 8. 8. 2005, č. j. 30 Az 322/2003 - 41, byla stanovena za dva úkony právní pomoci po 1000 Kč (převzetí a příprava zastoupení a doplnění kasační stížnosti – § 9 odst. 1 písm. f) vyhlášky č. 177/1996

Sb.), k čemuž byl přičten režijní paušál ve výši 2 x 75 Kč ve smyslu § 13 odst. 3 téže vyhlášky, celkem tedy 2150 Kč. Uvedená částka bude zástupci stěžovatele vyplacena do 30-ti dnů od právní moci tohoto rozsudku z účtu Nejvyššího správního soudu.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 9. srpna 2006

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu

..